

Arrest

nr. 219 706 van 11 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
B – 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 per faxpost heeft ingediend, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die tijdens haar asielaanvraag verklaarde van Kosovaarse nationaliteit te zijn, maar in het bezit blijkt te zijn van een geldig Servisch paspoort, kwam op 8 maart 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 7 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus in zijn arrest van 20 september 2011 (RvV 20 september 2011, nr. 67 032).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 oktober 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Verzoekster diende samen met haar kinderen, echtgenoot en schoonvader op 7 oktober 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 23 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 21 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 februari 2012 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.7. Op 4 januari 2013 diende verzoekster samen met haar kinderen, echtgenoot en schoonvader een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 12 februari 2013 onontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Voormelde beslissingen werden door de Raad vernietigd in zijn arrest van 25 juli 2013 (RvV 25 juli 2013, nr. 107 337). Op 23 september 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 31 augustus 2016 (RvV 31 augustus 2016, nr. 173 784).

1.8. Verzoekster diende op 1 juli 2013 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 december 2013 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd (bijlage 13).

1.9. Verzoekster diende op 7 april 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 juli 2014 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd (bijlage 13), en een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.10. Verzoekster diende op 12 augustus 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 september 2014 zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 18 januari 2017 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 maart 2017 zonder voorwerp verklaard en er werd aan verzoekster wederom een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Op 1 april 2019 trof de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

+ minderjarige kinderen A.(...) N.(...) °(...) en A.(...) M.(...) °(...).

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 1.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Betrokkenes kinderen, A.(...) N.(...) °(...) en A.(...) M.(...) °(...), gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkenes dochter naar het buitengewoon onderwijs zou gaan. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkenes jongste kind M.(...) in België geboren is en betrokkenes dochter N.(...) reeds 8 jaar in België verblijft, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kindeen bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bovendien kreeg betrokkene reeds in 2011 te horen dat haar asielaanvraag werd geweigerd en in 2012 de medische regularisatieaanvraag. Niets weerhield haar ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleef zij haar illegaal verblijf bestendigen. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat haar moeder D.(...) D.(...) °(...) ook in België verblijft. Betrokkens moeder is in het bezit van een B-kaart. Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder. Betrokkene toont evenmin aan ten laste te

zijn van haar moeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkene's moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's moeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 31.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 1.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 31.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene kwam in 2011 naar België met haar toenmalige partner en haar dochter. Betrokkene diende op 8.03.2011 een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS verworpen op 7.06.2011. Betrokkene's verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RVV op 20.09.2011.

Vervolgens kreeg betrokkene op 13.10.2011 via aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Op 21.02.2012 diende betrokkene een tweede verzoek tot internationale bescherming in, welke dezelfde dag nog werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vervolgens diende betrokkene op 7.10.2011 en op 4.01.2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden geweigerd. Op 12.02.2013 werd hierbij aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten betekend.

Betrokkene diende vervolgens op 1.07.2013, 7.04.2014, 12.08.2014, 18.01.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werden allen geweigerd en aan betrokkene ter kennis gegeven. Hierbij werd telkens aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en op 22.07.2014 een inreisverbod van 2 jaar. Betrokkene gaf hier echter geen gevolg aan.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19.12.2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze in België is voor haar moeder die ziek is. Ze verklaart niet terug te kunnen keren naar Servië omdat ze er niemand heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 31.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...), K, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen en de verantwoordelijke van de woonunit te Tubize de betrokkene, A.(...), S.(...), op te sluiten in de woonunit te Tubize vanaf 1.04.2019”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering, een datum is tot op heden nog niet gepland maar kan elk moment volgen.

Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 april 2019 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar de woonunit te Tubize. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een gezinsband heeft met haar moeder en dat verzoekster instaat voor de zorg van deze laatste gezien de medische problematiek. Ook de kinderen hebben een sterke familiale en affectieve band met hun grootmoeder.

Tevens is verzoekster officieel gehuwd met de heer A.(...). Echter heeft haar echtgenoot haar samen met de kinderen in de steek gelaten en is hij naar het buitenland getrokken. Verzoekster heeft op dit ogenblik geen enkel spoor van de heer A.(...) en thans staat zij aldus ook alleen in voor de zorg en opvoeding van haar twee minderjarige kinderen. Bovendien volgen beide kinderen buitengewoon onderwijs (infra).

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair – balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een

uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt erin een grondig onderzoek te voeren naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Zij motiveert haar beslissing hieromtrent als volgt:

"Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dient Vreemdelingenzaken en verklaart dat haar moeder D.(...) D.(...) °02.05.1966 ook in België verblijft. Betrokkens moeder is in het bezit van een B-kaart. Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder."

Verder lezen we het volgende:

"Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkenes moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder."

Verzoekster kwam in 2011 naar België om voor haar zieke moeder te zorgen. Reeds in 2007 heeft de man (dhr. R.(...) S.(...)) van de moeder zijn partner in de steek gelaten. Thans zorgt hij nog wel mee voor de kleinkinderen, maar heeft hij geen enkele binding meer met de moeder van verzoekster. Aldus is verzoekster de enige op wie haar moeder kan terugvallen.

Ook de behandelende geneesheer (Dr. M. M.(...)) van mevrouw D.(...) D.(...) (moeder van verzoekster) beklemt toont at de aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk is om haar moeder te verzorgen en te begeleiden. Bijgaand treft u eveneens medische verslagen in verband met de gezondheidstoestand van mevrouw D.(...) D.(...).

Men heeft verzoekster op geen ogenblik de kans geboden om aan te tonen dat zij wel degelijk instaat voor de zorg en begeleiding van haar moeder en dat deze hulp ook daadwerkelijk cruciaal en uiterst noodzakelijk is.

In plaats van een gedegen onderzoek te voeren, pakt men verzoekster op en plaatst men haar in een woonunit waarbij zij pas gehoord wordt omtrent haar standpunt nádat zij werd opgepakt.

De schending van artikel 8 EVRM blijkt duidelijk uit bovenstaande uiteenzetting en wordt bovendien gestaafd met de nodige stukken in bijlage.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven. Maar ook zodat zij zorg voor elkaar kunnen dragen wanneer dit nodig is

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Men heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekster haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is om te zorgen voor haar moeder. Bovendien dient het te worden opgemerkt dat de moeder wel degelijk over een Belgische verblijfstitel beschikt!

Er is bijgevolg sprake van een ernstige afhankelijkheidsrelatie tussen moeder en dochter. Hiermee werd geen rekening gehouden en bovendien werd dit element ook niet onderzocht.

Dat verzoekster werd opgepakt alvorens zij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar moeder en haar beide kinderen. Verzoekster heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst en aldus is het onmogelijk voor haar om terug te keren. Bovendien is er ook geen sprake van belastende elementen in het dossier van verzoekster die een terugkeer vereisen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar moeder gerespecteerd te worden! In het kader van artikel 8 EVRM dient de familieband die verzoekster heeft met haar moeder grondig te worden onderzocht. Haar moeder is de enige familie die ze nog heeft. Zij verblijft in België en is ernstig ziek. Verzoekster neemt dan ook deze zorg op zich en wenst dit ook in de toekomst verder te zetten."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Verwerende partij dient rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekster en weigert dit te doen! Uit de bestreden beslissing kan duidelijk worden afgeleid dat verwerende partij ervan op de hoogte is dat de kinderen buitengewoon onderwijs volgen. Immers neemt de beslissing de volgende motivering op:

"Betrokkenes kinderen, A.(...) N.(...) °20.12.2009 en A.(...) M.(...) °1.07.2011 gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkenes dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren."

De dochter van verzoekster, N.(...), volgt buitengewoon onderwijs type 2. Dit betekent dat het gaat om een kind met een matige tot ernstige mentale handicap. Zij heeft aldus nood aan een aangepast tempo, veel herhaling en een functioneel aanbod. Dit wordt bevestigd door zowel de maatschappelijk assistent als de directeur van de school waar N.(...) naar school gaat.

Ook M.(...) volgt thans buitengewoon onderwijs en ondervindt heel wat moeilijkheden met concentratie. Er is sprake van een zwakke tot randbegaafdheid bij hem en volgens het verslag in verband met zijn specifieke toestand en noden is er waarschijnlijk ook sprake van een onderliggende medische problematiek die verder uitgeklaard dient te worden.

Ook de orthopedagoge, mevrouw Dorien D'Hondt, merkt het belang van de begeleiding op bij M.(...). Zij schrijft hierover het volgende:

“Wij stellen ons als school de vraag in welke mate M.(...) dezelfde mate van ondersteuning gaat kunnen krijgen als het gezin terug naar Servië gaat. We zien zeker de noodzaak om het gestarte traject verder te zetten.”

(Eigen markering)

Buitengewoon onderwijs laat zich eveneens kenmerken door de kleinere klasgroepen en bijzondere aandacht voor de noden van de kinderen. Dit soort onderwijs is in Servië eerst en vooral niet gegarandeerd gelet op de situatie van verzoekster en haar kinderen en bovendien is het buitengewoon onderwijs dat (in geringe mate) wordt aangeboden in Servië erg duur. Een studie naar buitengewoon onderwijs in Servië stelt het volgende:

“Education in special classes is more expensive than education in mainstream classes. Schooling in special schools is the most expensive. Under the present system, however, costs of mainstream and special education are not broken down into separate columns. Nor is the cost of schooling presented per student. This is why the costs of education can now be compared merely indirectly, by adding up all the items. For instance, one can compare the salaries of teachers in mainstream classes overseeing 24–30 students with teachers in special classes who work with 6–10 students and earn salaries which are up to 15 percent higher. Moreover, the duration of classes in schools and classes for children with intellectual disabilities is shorter, as are the teachers’ working hours. Another source states a different percentage for teachers in special schools’ salaries. It states: Salaries of special school teachers are 8 percent higher than those of teachers in mainstream schools. The funding of special and mainstream school is identical, although special schools are obviously in need of greater financial aid needed to fund the technical and didactic equipment and the salaries of teaching assistants.”

(Eigen markering)

Niet enkel blijkt buitengewoon onderwijs in het land van herkomst heel erg duur te zijn (en is ook de kwaliteit erg ondermaats), ook worden Roma kinderen erg gediscrimineerd en krijgen zij te maken met ernstige vormen van discriminatie.

Het is in het belang van beide kinderen dat zij hier kunnen blijven en hier hun begeleidingstraject kunnen verderzetten. Immers kennen zij het land van herkomst niet en ondervinden zij hier reeds moeilijkheden op school. Indien zij zich opnieuw dienen aan te passen in een ander land en een nieuwe aanpak op school krijgen, zal dit niet ten goede van de kinderen komen. Zij hebben nood aan stabiliteit en functionaliteit.

Verwerende partij weigert rekening te houden met dit geheel van elementen en met het belang van het kind.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

“Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it.”

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een “fair-balance” toets met respect voor de mensenrechten.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringplicht en het hoorrecht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar derde middel het volgende:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekster zou verklaard hebben dat zij de zorg van haar moeder op zich neemt gezien haar medische problematiek. Verder wordt aangehaald dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij de mantelzorg op zich neemt. Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd waardoor zij niet in de mogelijkheid is om dit aan te tonen.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Er wordt gesteld dat verzoekster en haar 2 kinderen kunnen terugkeren naar Servië.

Eerst en vooral kan verzoekster geenszins terugkeren. Zij heeft geen enkel onderkomen in Servië. Zij verblijft intussen reeds lange tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd in de maatschappij. Ook haar kinderen kunnen niet terugkeren.

De jongste zoon is in België geboren en zij gaan hier beiden naar school.

Men moet in ogenschouw nemen dat het Servisch schrift en het Nederlands schrift niet op elkaar gelijken. Het is dan ook voor de kinderen van verzoekster zeer moeilijk om in Servië les te volgen gezien zij hun ganse leven reeds in het Nederlands zijn opgevoed en hier ook steeds hebben school gelopen. De scholing verloopt hier goed en dit in tegenstelling tot de scholing in Servië gezien zij de taal noch het schrift beheersen.

Beide kinderen zijn in België schoolplichtig en volgen ook buitengewoon onderwijs.

Beide kinderen volgen ook buitengewoon onderwijs (supra).

Hier dient men ook rekening mee te houden. Zij volgden hier steeds les, ook voor de repatriëring.

Dat dit alles een zeer belangrijk gegeven is en dit wel degelijk dient onderzocht te worden.

De kinderen, alsook verzoekster, zijn duidelijk verankerd in onze maatschappij.

Ook de kinderrechtencommissaris pleit ervoor om “gewortelde kinderen” verblijf te geven, Kinderen die steeds school gelopen hebben in België.

Als het over kinderen gaat, dient verwerende partij op zijn minst een humaan terugkeerbeleid te hanteren. Het is dan ook zeer onredelijk om het gezin van verzoekster naast zich neer te leggen en te stellen dat moderne communicatie kan worden ingeschakeld om de hechte familierelaties in het leven van verzoekster en de kinderen te onderhouden.

De genomen beslissing die een repatriëring tot gevolg kan hebben is derhalve absoluut onredelijk en onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

De kinderen zijn respectievelijk 10 jaar en 8 jaar. Deze leeftijd is van aanzienlijk belang in de opvoedingscyclus van de kinderen en geven vorm aan de karaktereigenschappen van een kind. Beide kinderen zijn ook schoolplichtig.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster!

Tenslotte meent verwerende partij dat er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Men is op de hoogte van het adres van verzoekster. Tevens staat zij in voor de zorg van haar moeder, wiens adres ook gekend is.

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoekster werd gehoord op 01.04.2019 door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken. De werkelijke inhoud van dit gehoor kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254).

Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV."

3.3.2.2. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekster betwist nergens de vaststelling dat zij langer in België verblijft dan de in artikel 6 bepaalde termijn, waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht was haar een bevel af te leveren.

3.3.2.7. De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 17 juli 2009, nr. 195.366). De Raad merkt op dat het derde middel van verzoekster, in zoverre zij daarin de schending aanvoert van het recht om gehoord te worden, feitelijke grondslag mist.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op 19 december 2018 aan een SEFOR-terugkeergesprek werd onderworpen en dat zij ook ter gelegenheid van haar interpellatie op 1 april 2019 door de Politie van Antwerpen de gelegenheid kreeg om haar situatie toe te lichten.

3.3.2.8. In haar middelen betoogt verzoekster in wezen dat bij het nemen van de beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat zij hieromtrent niet deugdelijk zou zijn gehoord.

3.3.2.9. Het door verzoekster in haar eerste middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed/Nederland*).

Verzoekster stelt dat zij mantelzorg moet bieden aan haar moeder en dat haar kinderen een sterke affectieve band hebben met hun grootmoeder. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch attest van 4 april 2019 waarin dr. M. M. stelt dat *“haar aanwezigheid (...) thuis nodig (is) om haar moeder medisch te verzorgen en te begeleiden”* (Verzoekschrift, bijlage 2). Tevens voegt verzoekster een reeks medische stukken toe die betrekking hebben op D. D., en kopieën van de verblijfstitels van D. D. en haar partner (Verzoekschrift, stukken 3-5).

De Raad merkt op dat er geen enkel stuk wordt neergelegd dat de beweerd affectieve band tussen verzoeksters kinderen en hun beweerd grootmoeder aantoon, zodat dit een loutere bewering is die niet als bewijs van een doorleefd gezinsleven kan worden aanzien tussen de moeder van verzoekster en haar kinderen.

Waar verzoekster in haar middel poneert dat zij in 2011 naar België kwam om voor haar zieke moeder te zorgen, zoals zij verklaarde in het kader van haar laatste gehoor op 1 april 2019, stelt de Raad vast dat deze bewering wordt ontkracht door de overige gegevens van het administratief dossier. In het kader van het zogeheten SEFOR-terugkeergesprek van 19 december 2018 verklaarde verzoekster immers dat zij in 2011 naar België gekomen was omdat zij in Servië geen inkomen had. In dit terugkeergesprek van 19 december 2018 maakte verzoekster evenmin melding van de gezondheidstoestand van haar moeder of van mantelzorg die zij zou bieden. Bovendien verklaarde verzoekster ten tijde van haar asielaanvraag dat zij al lang geen contact meer had met haar moeder (Verklaring DVZ, 11 maart 2011), die reeds sedert 1999 in België verblijft en verzoekster dus reeds als kind in haar land van herkomst had achtergelaten. Deze elementen doen twijfel rijzen over de vraag of er een werkelijke band van afhankelijkheid zou bestaan tussen verzoekster en haar moeder, dan wel dat verzoekster effectief voor haar moeder zou zorgen. Verzoekster kan onmogelijk voorhouden dat zij in het kader van de talrijke aanvragen om machtiging tot verblijf die zij had ingediend nooit de kans zou hebben gehad om aan te tonen dat zij instaat voor de zorg en de begeleiding van haar moeder, zoals zij thans beweert.

Tenslotte dient erop te worden gewezen dat het attest van dr. M. M., waarin de aanwezigheid van verzoekster nodig wordt geacht (Verzoekschrift, bijlage 2), dateert van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening kon houden. In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat het attest een gesolliciteerd karakter vertoont en stelt zij het volgende naar aanleiding van de door verzoekster aangeleverde medische stukken:

“Zij verwijst louter naar enkele medische stukken in bijlage, die zij in haar verzoekschrift onbesproken laat.

Concreet gaat het om:

- Een verklaring dd. 04.04.2019, opgesteld door een zekere dr. M.(...), huisarts,

waarin deze stelt dat de aanwezigheid van verzoekende partij nodig is, om haar moeder 'medisch te verzorgen en te begeleiden'.

Verweerder laat ter zake gelden dat deze verklaring, die dateert van 04.04.2019, onmiskenbaar een gesolliciteerd karakter heeft, en werd opgesteld om te worden aangewend als stuk in onderhavige schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het is ook vreemd dat dit attest opgesteld werd door dr. M.(...), nu de overige medische stukken doen aannemen dat niet dr. M.(...), maar wel dr. D.(...) de gebruikelijke huisarts is van de moeder van verzoekende partij. Alle medische specialistische verslagen zijn immers gericht aan dr. D.(...), zodat moet worden aangenomen dat hij de huisarts is van mevr. D.(...).

Bovenal is het zo dat dit stuk niet toelaat te beoordelen welke medische problematiek zich dan wel zou stellen, en evenmin wordt door dr. M.(...) verduidelijkt welke 'medische zorg' zou worden geleverd door verzoekende partij, daar waar verzoekende partij (voor zover verweerder weet) geen enkele opleiding in die zin heeft gevolgd.

Medisch verslag dd. 16.04.2015 van een cardioloog, dr. WEYN.

Uit dit verslag blijkt niet dat er sprake zou zijn van een aandoening. De klachten worden louter omschreven als 'kan niet goed uitleggen waarom ze komt' (sic). Verder in het verslag noteert dr. WEYN dat 'de cardiale bevindingen geruststellend zijn'.

Het verslag is bovendien 4 jaar oud, zodat zich de vraag stelt naar de actualiteit van de erin beschreven (onduidelijke en niet bevestigde) klachten.

- Medisch verslag dd. 10.12.2018 van een orthopedist, dr. V.(...) D.(...) L.(...).

In dit verslag wordt melding gemaakt van een abces ter hoogte van de linkerenkel.

Uit dit verslag blijkt evenwel ook dat dit abces tijdens een ziekenhuisopname dd. 07.12.2018 t.e.m. 10.12.2018 lege artis werd behandeld, door drainage van het abces, en door de toediening van antibiotica. Enkel vervolgafspraken, met het oog op controle, worden nog in het vooruitzicht gesteld.

- Afspraakbevestigingen voor 17.05.2019, 06.05.2019, 07.03.2019, 29.03.2019, 28.03.2019

Uit deze afspraakbevestigingen blijkt niet voor welke problematiek een afspraak werd gemaakt, noch welke gevolgen deze problematiek zou hebben op de zelfredzaamheid van mevr. D.(...).

- Medisch attest van dr. D.(...), waarop staat genoteerd 'psychiater'.

Dit attest is niet gedateerd, zodat niet kan worden nagegaan of het actueel is. De naam van de patiënt is bovendien niet ontcijferbaar, en lijkt niet overeen te stemmen met de naam van mevr. D.(...).

Ook blijkt uit niets wat met de vermelding 'psychiater' precies wordt bedoeld.

- Voorschrift dd. 01.03.2019 voor Dafalgan Forte en voor Mobic.

Uit dit voorschrift blijkt hoogstens dat mevr. D.(...) vorige maand pijnstillers en ontstekingsremmers kreeg voorgeschreven, voor een behandelingsperiode van goed en wel 1 week (cf. er worden 30 tabletten Mobic voorgeschreven, die 4 maal daags moeten worden ingenomen)-.

Hieruit blijkt hoogstens dat mevr. D.(...) op dat ogenblik 'pijn' had aan de gewrichten, maar het is niet duidelijk of dat nog steeds het geval is. In elk geval vond de behandelende arts het niet nodig om langer dan één week medicatie voor te schrijven.

Besluitend kan worden gesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat er actueel sprake zou zijn van een medische problematiek, die dermate ernstig is dat mevr. D.(...) erdoor afhankelijk zou zijn van verzoekende partij."

De Raad stelt op basis van wat voorafgaat vast dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster met haar moeder onvoldoende bewezen werd, waardoor de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De recente gegevens die erop wijzen dat verzoekster voor haar zieke moeder zou zorgen, tonen geen duurzame band van afhankelijkheid aan. In het kader van het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet afdoende beweren kan worden geacht. Bijgevolg ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk door in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende te stellen: "Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat haar moeder D.(...) D.(...) °(...) ook in België verblijft. Betrokkens moeder is in het bezit van een B-kaart. Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder. Betrokkene toont evenmin aan ten laste te zijn van haar moeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder.

Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkene moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene moeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Servië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

3.3.2.10. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het *“hoger belang van het kind”*, waarbij zij onder andere de schending aanvoert van het IVRK en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot *“het hoger belang van het kind”* het volgende gesteld:

“Betrokkene kinderen, A.(...) N.(...) °(...) en A.(...) M.(...) °(...), gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkene dochter naar het buitengewoon onderwijs zou gaan. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkene jongste kind M.(...) in België geboren is en betrokkene dochter N.(...) reeds 8 jaar in België verblijft, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfs situatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kindeen bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

In de beslissing wordt gesteld dat niet werd aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zou schaden.

Verzoekster lijkt van oordeel dat *“het hoger belang”* van haar kinderen het best gediend zou worden door haar illegaal verblijf in België verder te zetten zodat de kinderen alhier school zouden kunnen lopen. Verzoekster stipt aan dat haar kinderen buitengewoon onderwijs volgen, hetgeen zij staft met gegevens die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7), maar zij heeft verzuimd deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de minister voor te leggen. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon hiermee dus onmogelijk rekening worden gehouden, waardoor met deze stukken geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan worden aangetoond.

Thans rijst de vraag of de voortzetting van het schooltraject van de kinderen in België noodzakelijk is om hun *“hoger belang”* te vrijwaren. In een ongedateerd attest van de orthopedagoge van De leerexpert blijkt

voor verzoeksters jongste zoon de noodzaak wordt gezien om het (pas gestarte) traject verder te zetten (Verzoekschrift, bijlage 7). Dit attest maakt echter abstractie van de onregelmatige verblijfssituatie en de jong leeftijd van de kinderen. Bovendien blijkt uit de overige stukken dat, naast de beperkte intellectuele begaafdheid van de kinderen, het gebrek aan taalbegrip, taalvaardigheid en communicatie in het Nederlands belangrijke factoren zijn die de toeleiding van de kinderen naar het bijzonder onderwijs in de hand hebben gewerkt. Aangezien verzoekster zelf geen Nederlands beheerst (zie gehoor 1 april 2019) en enkel Servo-Kroatisch spreekt, kan zij onmogelijk instaan voor het stimuleren van het taalbegrip en de taalproductie van haar kinderen, die blijkens de aangeleverde stukken cruciaal wordt geacht voor hun ontwikkeling.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de beweringen van verzoekster dat de scholing van de kinderen in Servië veel moeilijker zou verlopen dan in België. De Raad heeft de indruk dat de leermoeilijkheden van de kinderen, die nog relatief jong zijn eerder verdiept dan verlicht worden door de huidige situatie van het gezin, zodat niet wordt aangetoond dat de belangen van de kinderen zouden worden gediend door een voortzetting van hun illegale verblijf en hun scholing in België. Bovendien doen deze vaststellingen afbreuk aan de ongestaafde affirmatie van verzoekster in haar derde middel dat zij volledig geïntegreerd zou zijn in onze maatschappij. Blijkbaar is zij na een verblijf van meer dan 9 jaar nog niet in staat zich in het Nederlands uit te drukken.

Uit de passage van het rapport over Roma-kinderen in het bijzonder onderwijs in Servië dat verzoekster in haar tweede middel citeert, blijkt alvast dat er buitengewoon onderwijs beschikbaar is in Servië. Het gegeven dat Roma-kinderen oververtegenwoordigd zijn in deze onderwijsvorm, houdt niet in dat de belangen van de kinderen zouden worden geschaad door een terugkeer naar hun land van herkomst.

3.3.2.11. Waar verzoekster in haar derde middel stelt dat er geen risico op onderduiken bestaat omdat haar adres gekend zou zijn, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° *juncto* artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat er wel degelijk een risico op onderduiken voorhanden is indien de vreemdeling geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsmaatregelen. De beslissing houdt op dit punt geen motiveringsgebrek in.

3.3.2.12. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont niet aan dat het hogere belang van haar kinderen door de bestreden beslissing wordt geschaad. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen

wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift koppelt verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de bespreking van de middelen

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en van *de “het hoger belang van het kind”* niet werden aanvaard waardoor verzoekster zich geenszins kan beroepen op een ‘evident’ nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 april tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN